

Сергій ЗАВАЛКО (1992) – молодий письменник із Черкащини. Працює журналістом, копірайтером, рерайтером. Особливе місце у своєму житті відводить літературі, зокрема поезії, прагне творити щирі й натхненні лірики. Мріє набутися професійного вишколу як майстер слова, а ще – «змінити на краще і себе, і світ».

Двічі дипломант і володар другої премії поетичного конкурсу «Віршована Мелодія» Молодіжного мистецького фестивалю імені Івана Коваленка (м. Боярка Київської обл., 2013–2015), дипломант поетичного конкурсу «Огонь Вдохновения». Друкувався у віснику IV Міжнародного поетичного конкурсу «Чатує в століттях Чернеча гора» (м. Канів, 2015), в альманасі «Чорнильна Хвиля», антології сучасних ліриків України та низці всеукраїнських і регіональних газет. Веде поетичні блоги на Інтернет-порталах.

КНИГА

Чому я знов не говіркий?
Чому душа все плаче й плаче?
Я вирвав з книги сторінки,
Яких раніше і не бачив.

Я був холодний до жалю,
Не визнавав свої невдачі...
А нині Господа молю,
Щоб Він гріхи мені пробачив.

Назад немає вороття,
Минуле – як бурхлива повінь,
Хтось пише книгу про життя,
Для мене моя книга – сповідь.

Минають дні, минуть роки,
А я писатиму все більше.
Любов на відстані руки,
Але вона вже зовсім інша.

На жаль, не знає серце нот,
Які розтоплять вічну кригу.
Хтось закриває свій блокнот,
А я закрию свою книгу.

МАЛО

Так мало слів, які зіграють душу.
Так мало тих, із ким тепер дружу.
Одним шляхом усе ходити мушу,
Обачно оминаючи межу.

Не знають вдоволь ніжності уста,
Не знає серце стільки почуттів!
Романтики наука непроста
Зникає, хоч того ти не хотів.

Так рідко котяться від щастя сльози,
Так часто ближні враз стають чужими,
Так мало в нас поезії і прози,
Які б красою душу заживили.

ВСЕ ЗМІНИТЬСЯ

Все зміниться. Не падай духом, друже,
Молися й вір – це дасть свої плоди.

Я й сам у собі впевнений не дуже,
Але без віршів – риба без води.

Все зміниться, надіюся, на краще.
Роки промчать, залишаться думки...
І от тоді ти зрозумієш, нащо
Не відпускав коханої руки.

Все зміниться. Хай років через сорок,
Та все одно прийдуть нові часи.
Не допусти, щоб очі виїв сором,
Не руш мости, що потім не звести.

ТИ ПАХНЕШ ЩАСТЯМ

Ти пахнеш щастям. Запах цей п'янить,
Я навіть уві сні його почую,
Не знаю, куди зараз ти кочуєш,
Але спинись, будь ласка, хоч на мить!

Твій аромат повсюди. Без вагань
Я би дістав тобі найвищу зірку,
І хай, можливо, буде мені гірко,
Та не відмовлюсь від своїх бажань.

Твоє тепло у мене і в мені,
А посмішка твоя найбільше гріє,
Моя збулася заповітна мрія,
Хоч зовсім я не лицар на коні.

Ти пахнеш щастям. Дай ще раз вдихну...
Хай аромат наповнює легені,
Нехай тече по кожній моїй вені,
І навіть взимку створює весну.

КОХАНІ ДОТИКИ

Ці дотики... мурашки знову всюди...
Та зовсім не бажаю втечі я.
В романтику не вірять більше люди.
Байдуже, у нас власна течія.

Ці дотики... Знайомі, теплі, ніжні...
Я з ними відлітаю в забуття.
Так склалося, що долі в нас суміжні,
Назад уже немає вороття.

Ці дотики мене завжди зігріють,
Вони собою втілюють красу,
Являють зримо заповітну мрію,
Яку через життя я пронесу.

У них – щось незбагненне і магічне...
Вони чарують раз – і на віки.
Якщо і є у світі ще щось вічне,
То воно там, на кінчику руки

